

Scénář k rozhlasové reportáži

Jarmila Bílková se narodila v květnu 1933 v Praze a prožila zde celý svůj život.

Ve svých vzpomínkách se často vrací k dramatickým událostem Pražského povstání v květnu roku 1945. Tyto dny prožila spolu se svou sestřenicí, která za ní do Prahy přijela na návštěvu. Oběma dívkám bylo v tu dobu pouhých 12 let.

Jarmila Bílková

Tak jako ona přijela, přivez ji tatínek, a už jako když jsme šli z toho nádraží, to já jsem jí byla naproti, tak jsme viděli všude, jak strhávají ty cedule německý, jo, ale vůbec nás to jako nenapadlo, my jsme věděli, že už se blíží ten konec tý války, ale nenapadlo nás tohleto, že jako ty Češi se takhle vyprovokujou a už budou den předem tohle dělat, jako, jo, no. Protože ty Rusové se blížili, ale nebyli ještě tak blízko.

Další den ráno se hned po snídani nic netušící dívky vydaly na obhlídku Prahy a na oběd za strýcem na Smíchov.

Jarmila Bílková

Normálně jsme se najedli a tohle a on říká: Děvčata, radši běžte, ono rádio hlásí, že prostě mají lidi přijít k Rozhlasu, že tam vražděj český lidi.

Jenže vrátit se domů nebylo vůbec snadné. Smíchovský Štefánikův most už bohužel nebylo možné přejít.

Děvčata se potřebovala dostat do dolních Holešovic, kde malá Jarmila se svými rodiči a bratrem bydlela. Jedinou možností bylo jít přes Malou Stranu. Bohužel, na Klárově se už v tu dobu také střílelo.

Jarmila Bílková

Tak nás zastavili tam lidi už, asi dvacet metrů od toho, a: „Děvčata, tady nemůžete jít, tady se stala ted'ka zrovna přestřelka a zastřelili tady fiakristu“.

Obou dívek se ujali úplně cizí lidé, nabídli jim skromnou večeři a nechali je u sebe přespat. Byla to první noc, kterou malá Jarmila a její sestřenice strávily mimo domov.

Jarmila Bílková

Byly jsme u těch lidí, a říkám, v noci, to vůbec nešlo spát, to byla kanonáda prostě z toho Hradu na Staroměstský náměstí, který celý rozstříleli, že jo.

Druhý den je odvedli do bezpečného krytu, který se nacházel v budově Ministerstva financí v nedaleké Letenské ulici. Tam dívky strávily další noc. Jarmilini rodiče o nich ale stále neměli žádnou zprávu.

Jarmila Bílková

Dali nám i nějaký jídlo a na noc nám dali deky, ale někdo ty deky z nás v noci stáh. To už tam zas přišli nějaký asi jiný lidi a neměli deky, tak to stáhli...no, už jsme to nějak přežily do toho rána.

Dvou opuštěných holčiček si všiml český důstojník a po svém synovi poslal Jarmiliným rodičům zprávu, že dívky jsou v pořádku. Děvčata ale strávila v úkrytu ještě další tři noci. Teprve pátý den se mohly vydat na cestu domů. Bylo to ale stále velice nebezpečné a během cesty je provázela střelba.

Jarmila Bílková

Vždycky: “Střelí se“! Tak někam zalezeme, jo, a tak, no. Prostě dostaly jsme se až na tu Letnou, tam už byla trošku taková lepší atmosféra, tam už lidi vyvěšovali vlajky. Přišly jsme taky skorem jako večer, jo, protože vám říkám, to nebylo jednoduchý tohleto ujít, no. Takže naši byli šťastný, že jsme doma, no.

Dnes paní Bílková žije v Domě seniorů v Holešovicích. Stále je velice vitální, usměvavá, a živě se zajímá o veškeré dění kolem.